

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע נופות**

423

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"יערף פמטר לקחי תזל פטל אמרתי כשעירם עלי דשא וכרביבים עלי עשב"

למה ר' עקיבא צריך ק"ו?

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

אחר, מלבד שהם שני הפכים בנושא אחד, עוד תתהפך לו חכמתו לסם המות, כמ"ש הגר"א; "יערף פמטר לקחי"; כי ענין התורה לנפש כמו ענין המטר אל הארץ, שהוא מצמיח סמי חיים וסמי מות, כן בתורה צריך אחר הלימוד לבער הפסולת ממנו ביראת חטא ומע"ט' (ביאור הגר"א 'משלי' כד).

כן התורה אצל האדם; אם האדם הוא מבקש רק מה שרצונו מראה לו, אז גם מן התורה עוד יצמח לו הרצון, שתפעול עליו שהרצון שלו יתרחב ויתעמק יותר ויותר, אבל אצל מי שמבקש לתקן מידותיו, אז התורה נעשית לו סם חיים ויבנה ממנה ובהכרח צריך האדם לרדוף אחר המעשה כדי להינצל מן סכנת סם המות. ואפילו אם יבקש האדם את המעשה, גם בה יש סם חיים וסם המות, שאם יטול רק את הפעולה ולא יכשיר את הפועל, אז יתכן שהמעשה יהפך לו לסם המות. ואף שבחכמת הרפואה אם הרופא נותן רפואה, אין אנו צריכים לבדוק אחר הרופא אם עושה לשמה או לא, אבל לא כן אצל התורה, אשר הכל תלוי בהפועל.

וזה הוא דבר ברור; ר' עקיבא כאשר ראה את התורה לא ראה בה את חכמתה, או חיובי המצוות בלבד, הוא ראה כי העיקר מה שהתורה דורשת

המשך בעמ' 2 <<<

אדם המעלה, או אדם פחות במעלה, שאין לנו צורך באדם אלא בפעולה. ואם נסתכל על התורה ג"כ לפי הנחה זו, אין אנו צריכים להביט על הפועל, אלא על הפעולה, אז עוד תתחזק הקושיא למה היה צריך לק"ו?

אמנם האמת היא; 'לא המדרש עיקר אלא המעשה' ('אבות' א יז) כי התורה והאדם חד הוא. כי צריך שהתורה תכשיר את האדם אשר יהיו כל פעולותיו הכל שוה בשוה עם התורה מבלי נטות ימין ושמאל, עד אשר אם נכתוב כל פעולותיו יכתב מהם תורה שלמה, אשר אין בין התורה בספר לתורה בפעולותיה אלא הרוח חיים בלבד.

האדם אשר הוא חי על פי התורה; הוא ממש תורה חיה, כי את כל הכתוב בתורה לקח אל החיים ומסדר את עצמו ומחליף את מידותיו כמו שהתורה דורשת ממנו והוא ביד התורה כחומר ביד היוצר. ולא מספיק אם יקח מן התורה את החכמה לבד, כי התורה לא ניתנה לאדם רק בשביל החידוד, אלא יש לה על האדם תביעה יותר גדולה ויותר גבוהה ויותר מוכרחת

ובעת אשר האדם יהיה בבחינה זו שהתורה תתאחד בו ותתעצם עם נפשו, לא יסתור את עצמו, כמו שהתורה אין דבר אחד ממנה סותר את השני. ואם לא יקח מן התורה אלא חכמתה בלבד והאדם שלו יהיה מין אחר וחכמתו מין

'מה היה תחילתו של ר"ע? אמרו; בן ארבעים שנה היה ולא למד כלום, פעם אחת הלך על פי הבאר, אמר: "מי תקק אבן זו"? אמרו לו: "עקיבא, אי אתה יודע?" "אבנים שחקו מים" ("איוב' יד) מיד נשא ר' עקיבא ק"ו; ומה רך פסל את הקשה, דברי תורה שקשים כברזל עאכו"כ שיתקו את לבי?! ("אדר"נ' ו ב). והענין הוא בלתי מובן; היות שכבר מתחילתו היה ר"ע איש משתוקק ללמוד ולהשכיל והראיה שלמד אחרי הק"ו, למה לא למד בלי הק"ו? ולמה היה צריך לראיות ולמשלים ולק"ו? היה לו ליכנס לבימה"ד בלי שום משלים כלל, מה דחק לו אשר הק"ו היה זקוק לפתור לו הדוחק הזה?

אם נבין את התורה שהיא דבר הדומה לכל חכמה בעולם, כמו תכונה, הנדסה וכדומה, אשר יכול האדם לבוא אליה בלי שום הכנה ובלי שום בירור, אז תתחזק הקושיא עוד יותר; למה המתין כ"כ עד שמצא הק"ו ומה היה קשה לו כ"כ זמן מרובה עד שבא הק"ו ותירץ לו? למה לא היה יכול לבוא אל התורה בלי שום ק"ו?

וכמו כן; אם נביט על התורה שהיא כמו מלאכת אומנות, אשר אין אנו צריכים להביט על הפועל אלא על הפעולה לבד לדוגמא; חכמת הניגון, שאם האדם מנגן היטב פעולת הניגון אחת היא לנו, אם הפועל המנגן הוא

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

הוא; אשר האדם יהיה בעצמו תורה חיה, שלם במידותיו מופשט מכל הנגיעות, שלא ירצה רק את רצון ה' בלבד ומצא בעצמו איך שמידותיו נוטים להמרות הבורא ורוצים לקרב את התורה לפי רוחם ומסרבים לבטל דעתם מפני דעת התורה וליקח את התורה עם פשרות וחשבונות רבים, עם טעמים ואמתלאות ותירוצים להכשיר כל דרכיו בהם, היה חודר בדעתו שיתכן לו עי"ז עוד לרדת מטה מטה עד שתעשה לו סם המות ח"ו.

ולכן היתה לו כל ימיו מלחמה חזקה; אם לבחור את התורה אם לאו? אם יבחר, שמא תהפך לו לסם המות! אם לא יבחר, בלי תורה בודאי זה סם המות! ולבחור את התורה באופן שתהיה לו לסם חיים, היה מסופק אם זה יכול להיות אשר התורה תברר את המידות שלו ויתקנם על פי רוחה עד שיהיה אדם כזה אשר הוא בעצמו התורה בלי שום פשרות וחשבונות בלי שום נגיעה כלל מוכן ומזומן לעשות כל מה שהתורה תדרוש ממנו.

עד שבא אצל האבן ושאל: "מי חקק אבן זה?" ואמרו לו: "עקיבא; אַבְנֵי שֶׁחָקְקוּ מִיָּמָיו" מיד עשה ק"ו בעצמו; ומה רך פסל את הקשה...' והכיר מהמילי דעלמא אשר יכולה באמת התורה לחקוק לבו של אדם, אם הוא אדם כזה אשר לוקח את התורה לא לשום מטרה אחרת ולא לשום חשבון זר, כי אם שתחוק את לבו. אם יעשה הכל לשם שמים, התורה פועלת על לבו שיתהפך לבו לטובה ותתאחד בו, כי; **"מה רך פסל את הקשה, דברי תורה עאכו"כ!"** שאם לא ירצה רק את ה'לשמה' היינו; הלב הטהור, אז ודאי תפעל עליו התורה שיהיה אדם אשר הוא בעצמו התורה הברורה מכל מידותיו ונטיותיו. ('מדרגת האדם')

"ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפת תמרים ופנה עץ עבת וערבי נחל ושמתם לפני ה' אלקיכם שבעת ימים" (ויקרא' כג מ)

אם נרצה לדעת שמחה של תורה מהי? הבה נשאלה את רבנו יהודה הלוי ז"ל ממנו נלמד כיצד לשמוח בימי החג; 'כללו של דבר תורתנו נחלקת בין היראה והאהבה והשמחה; תתקרב אל אלקיך בכל אחת מאלה; ואין כניעתך בימי התענית יותר קרובה אל האלקים משמתתך בימי השבתות והמועדים כשתהיה שמחתך ככוונה ולב שלם. וכמו שהתחננים צריכים מחשבה וכוונה, כן השמחה במצותו ובתורתו צריכים מחשבה וכוונה, שתשמח במצוה עצמה מאהבתך המצוה בה ותכיר מה שהטיב

לך בה וכאילו אתה בא באכסניתו קרוא אל שלחנו וטובו. ותודה על זה במצפון ובגלוי ואם תעבור כך השמחה אל הניגון והריקוד, היא עבודה ודבקות בענין האלקי' (כוזרי' ב 1).

להבין דברים אלה בכל עומק משמעותם זהו תוכנה של שמחת המועדים שפתים ישק רבינו יהודה הלוי בעד דברים נלהבים ונשגבים אלה; היראה בפני פחד הדר גאון אלקינו, אהבת צלם האלקים אל אביו שבשמים, שמחת המצוה במצות מלכו זוהי כל התורה כולה, בשמחה באה ההתקרבות לידי ביטוי גלוי ודאגת הלב, באמונתו מתגלה בשמחה, הניגון והריקוד עבודה הם, בחינות של דבקות באלקי ישראל.

כמה רחוק מושג זה של שמחה, ריקוד וניגון מהבילוי הפשוט והריק אשר מכנים אותו היום בשם שמחה וכמה עלינו להזהר לבל נתפס בריקנות זאת בימי השמחה, בשמחת תורה ובשבועות בזמני השמחה במקומות התורה. לו זכינו; אמונה וחיזוק היינו שואבים מריקודי בני הישיבה, הרגשה חזקה של קרבת ה' היתה מתעוררת תוך שירה ומחול, שאיפה לרוחניות ולטהרת הלב היתה נוצרת באותה שעה והיא היתה עומדת לנו בעבודתנו זמן ממושך, כזאת היא צורת שמחה במקום תורה.

מה נואלו הנערים המחכים לשמחה; כאילו הוא זמן של פורקן ובידור, אש זרה וחופשית וערטילאות ריקה הם מכניסים להיכל ה', צלילי הריקנות הם מחליפים בשמחה של אמת והדרת קודש, אל שמחה יש להתכונן בדיוק כמו אל עבודה גדולה והיא טעונה כונה ומחשבה בדיוק כמו תפלה וצום. ('עלי שור' א)

"ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפת תמרים ופנה עץ עבת וערבי נחל ושמתם לפני ה' אלקיכם שבעת ימים" (ויקרא' כג מ)

'בזכות' ולקחתם לכם ביום הראשון' אני נגלה לכם ראשון. ופורע לכם מן הראשון זה עשיו הרשע. ובונה לכם ראשון זה מלך המשיח' (ויק"ר' ל טז). כאן הדגישה לנו התורה החשיבות של התחלה טובה; אחרי שבראש השנה ויוה"כ עסוקים כלל ישראל בסילוק החשבונות של השנה שעברה ובקשת הברכה לשנה החדשה ואח"כ טרודים הם בהכנות לחג הסוכות, ביום הראשון של החג שאז הוא היום הראשון בשנה שאנו פנויים בו. דוקא אז עלינו ליטול הארבע מינים

בשבח והודאה להקב"ה ובזכות זה שאנו מקדימים להודות לשמו בארבע מינים, הובטחו לנו היעודים הכי נשגבים; מפלת עשיו. בנין בית המקדש. ומלך המשיח. ולכאורה השכר מופרז? אבל לפי האמור מובן; שהרי השכר בא לא רק מצד המצוה בלבד, אלא מפאת היותה; **"ביום הראשון"** ועל אף שאין אנו תופסים את חשיבות הענין במבט ראשון, בכל זאת מונח בו עומק גדול.

הנה מצאנו אצל דיני טומאה שיש שני מיני העלמות; 'העלם מקדש והעלם טומאה' (שבועות' ב ה) ובאמת כל אדם באשר הוא שם צריך להיזהר משני העלמות אלה בנוגע למצבו הרוחני, האדם נוטה להתעלם מן המקדש, זאת אומרת; ששוכח את תפקידו בעולם, שמוטל עליו לשאוף ולהתאמץ תמיד להגיע לשלמות שלו בבחינת מקדש כמו שדרשו חז"ל; **"ועשיו לי מקדש וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכָם" ('שמות' כה ה) בתוך כל אחד ואחד' (מובא ב'אלישיך' שם).**

התורה מהווה דרך סלולה לכל אחד לבנות את המשכן בלבבו הוא, אולם ראה זה פלא שלא רק שהאדם מתעצל בתפקידו זה, אלא שמתעלם לגמרי מהחוב המוטל עליו. הרי בעניני העוה"ז אפ"ל כשאינו עוסק בהם, בכל זאת אינו שוכח לרגע את תפקידו ואת האחריות הרובצת עליו להשיג פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו. ודוקא במה שנוגע לבית עולמו שוכח לגמרי מה חובתו ומתעלם מן הנחיצות של בקשת השלמות לתיקון נפשו.

ומרוב השכחה הזאת הגוברת והולכת נופל האדם ממילא גם להעלם השני; שהוא העלם טומאה, אינו מקפיד על עצמו להתרחק מכל דבר רע לבל יטמא בו, אחרי ששכח מחובת העליה מסיח דעתו גם מסכנת הירידה וגורמיה, ע"כ הקדימה התורה רפואה למכה והדגישה את גודל חשיבות יום הראשון ואיך צריכים להקדישו לדברים שבקדושה לשבח ולהלל להקב"ה, בתחילת השנה עלינו לשים הצדה כל הדאגות החומריות. להשקיע מחשבותינו בעניני הידור מצוה ולהמליך את הקב"ה למעלה ולמטה ולארבע הרוחות ובוה מתרבה בנו הדעת וזוכים לדביקות ונמנעים מלשכוח את מלאכת הקודש המוטלת עלינו, להתקרב אליו ית' ולהתרחק מכל דבר רע העלול להצר צעדינו. ובזכות זה שאנו מגבירים את הדעת בראש וראשונה ואיננו פונים למפריעים ולטרדות שונות, בזה נזכה להתגלות הדעת לעתיד לבוא ולביטול עשיו שהוא ראש המפריעים לבנין בית המקדש ולהתגלות משיח במהרה בימינו. ■ ('המוסר והדעת')

שיעור לאברך

ואם לא יקדים רפואה למכה פה תהא קבורתו, עליו ללכת במהירות ולטבול בצוננים להתקרר ולהתעשת. בכרכים כושלות יצא, שרץ צעדיו למקוה המים והנה חמים הם רותחים אין כאן מקוה של צוננים. ברכיו פקו והוא נפל חסר אונים. ראה אדם את חוורונו ואת רעידתו והבין שהוא נתון בסכנת חיים, חייבים להצילו ובמהירות. מצא ספל ומלאו במים קרים ובקש לשפכם על פניו, לצננו ולהחיותו. **ראה זאת החולה בעינים כבויות ומחה בשפל קול:** "הרף, מה יועילני ספל קטן, המקוה אינו קר" שוטה הוא אמנם המקוה אינו קר, אך האם משום כך לא יזלפו על פניו מים צוננים לקררו ולהצילו? תהא זו הצלה פורתא אך גם זו הצלה היא. **והנמשל;** הורגלת לטבול כל כולך במי הדעת, במים החיים של תורת אלקים חיים, מים שכל גופך עולה בהם בעומק העיון וחדושים נפלאים. עתה חסום מקוה זה לפניך, טרדותיך מונעות ממך לשקוע בעולמה של תורה וכי משום כך לא תעלה לשמוע שיעור תורה!"! ("חפץ חיים" החדש) ■

משלי; מעשה באדם פשוט שהתפרנס מיגיע כפיו, עמל בפרך והסתפק במועט, בשבת ישן להחליף כח, במה נהנה אפוא בחייו? בבית המרחץ בערב שבת, שוטף היה גופו בחמין ושוטח עצמו על הדרגש בחדר האדים והזעה ניגרת פלגים פלגים, לאחר מכן טבל במקוה של צוננים, אח, היה זה לגביו שיא התענוג ופסגת ההנאה. יום אחד חש בלבו. הלך אצל רופא שבדקו וחקרו אודות ארחות חייו, הגביל את עבודתו והזהירו מפני מאמץ, במיוחד הזהירו מפני מרחץ האדים, מאיץ הוא את פעימות הלב ומהוה עבורו סכנת חיים. נחרד האיש ושמר את פקודת הרופא, החזיק מעמד שבוע ושבועים אך ניטל ממנו טעם החיים. בשבוע השלישי החליט שדבר לא יקרה אם ירחץ במרחץ, שהרי לא הוזהר אלא מפני חדר האדים. עלה לבית המרחץ ושאף בהנאה את האויר החם והלה נשטף בחמין והתמכר להרגשה הנפלאה. החליט, אכנס לרגע לחדר האדים, אך לרגע קט. נכנס ולבו האיץ פעימותיו זיעתו ניגרה וסחרחורת תקפתו. הבין שהשתטה וחייו בסכנה

בישיבת ראדין למד בחור ברוך כשרונות ומתמיד מצא חיותו בדברי התורה וחדש חדושים מאירים ושמחים בעומק העיון וביושר הסברא. עשיר מופלג אוהב תורה לקחו כחתן לביתו וקצב לו נדוניא הגונה ושנות מזונות. התעלה האברך באותן שנים ובינתים גדלה משפחתו, ככלות הזמן הוצרך לעסוק במסחר למחיתו, טרדות המסחר אפפוהו ושקע בו ראשו ורובו. באותם ימים פגשו ה'חפץ חיים' והתענין בלימודו. **נאנח האברך:** "לא תמצא בסוחרנים ולא בתגרנים" ('עירובין' נה.) 'לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן' ('ילקו' ש' 'שמות' יג.) **נאנח עמו רבנו ושאל:** "וקביעת עיתים לתורה?" **נענה האברך:** "מה אומר לכם רבי, מקנא אני בבעלי הבתים העולים לבית המדרש ושומעים שיעור בגמרא ומסתפקים בו. אני הורגלתי להעמיק ולחקור, לסתור ולבנות, שומע אני הסבר שטחי ומתקומם. איני מוצא את סיפוקי אלא בלימוד בעומק העיון ולכך אין זמני מספיק ואין מעיני פנויים". אמר לו רבנו: "שמעני ואמשול

בלבול של שטן

ונרעש ובמצב כזה אינו מסוגל לחשוב ולהזכר... **ועכשיו, אסיים דברי;** האם לא חבין שצעקות אשתי ובכיות הרעב של ילדי בלבול את דעתי כפי שתקיעת השופר מבלבלת את דעתך?! **סיפור נאה הוא עם לקח בציוד;** הנה ימים באים, ימי החולין, טרדות החיים ושטף הזוטות ועלולים אנו להסחף, להגרר ולטבוע בהם. ומה יהא עלינו ועל רוחניונו, על לימוד התורה שלנו?! עם מה נבוא ל'ימים הנוראים' של השנה הבאה, **האם נשוב ונאמר: 'כדלים וכרשים דפקנו דלתיך'** ('סליחות') בתחושת החמצה נוראה? לשם כך הנחילונו יום מרומם זה של שמחת תורה, שנקבע בדעתנו חשיבות לימודה ונחליט עתה **החלטה;** הוספת שיעור תורה, התחזקות בלימוד. ולאור ההחלטה נכנס לשנה הבאה, לשנת התעלות ואורה. **(הרב שלום מאיר וולך שליט"א)** ■

עולם ועוסקים בחיי שעה?! ('שבת' לג:) מה אענה? צודק הוא. **ואומר:** 'רצייתי ללמוד אבל אשתי נתנה עלי קולה: "הבית ריק והילדים רעבים". ואז ישמע קולו של השטן: "חי, חי, גם זו תשובה..." או אז אגער בו לאמר: "הס שטן, אין לך רשות לדבר". תדהמה תשתרר ואסביר את דברי: "חז"ל גילו לנו; שכאשר תוקעים בשופר בראש השנה חושש השטן שמא זה שופרו של משיח, מה שאומר שהגיע זמנו להעלם. עודו תוהה ונשמעת תקיעה נוספת, בסדרה השניה. חששו הופך לודאי וטענותיו מסתמות, מבלבל הוא לחלוטין ('תוס' 'ראש השנה' טז:). ואני שואל: "כלום, עד כדי כך קצר זכרונו? הן אם יחשוב מעט יזכר שכך היה גם בשנה שעברה ולפני שנתים..." **והתשובה פשוטה:** "אכן, אם יחשוב יזכר, אבל כשהוא שומע את התקיעות הוא נבהל

עברנו מקביץ של ימים קדושים מרוממים ונשגבים בחתימתם ביום האחרון פורצת השמחה גבולות הקפות ושירה שמחת תורה, מה ענינה? ומדוע ביום האחרון היום שלפני חרף הארוך וחיי השגרה? **והדבר יובן בסיפור על רבי אלעזר מביאליסטוק זצ"ל,** מחריפי חבורת קוצק הנודעת; טרוד היה רבי אלעזר על המחיה ועל הכלכלה **ויום אחד שפך את לבו באזני חבריו:** "היודעים אתם, הן אדם אינו חי לעולם. וחשבת; הרי יום אחד יבוא יומי ונשמתי תעלה למרום למסור דין וחשבון וכבר אמרו: 'אין תחילת דינו של אדם אלא על דברי תורה' ('קדושין' מ:) **ישאלוני:** "למדת, אלעזר?" ומה אענה... **אומר:** "לא היה לי פנאי, שיעור פה שיעור שם". **ומדוע, אלעזר?** **ואענה:** "טרוד הייתי בעניני פרנסה". **"וכי זו תשובה"!** **יעלה קולו של המקטרג: "מניחים חיי**

להזמנת הרב אמנון יצחק שליט"א לאזור מגוריו או לכולל אברכים (לכולל בשעות הבוקר) 050-6788867 יהונתן

"רַק חֶזֶק וְאַמֶּץ מָאֵד לְשֹׁמֵר לַעֲשׂוֹת כְּכֹל הַתּוֹרָה"

מי הם המנצחים?

בעבודת ה' ואין פשרות בזה, כי מי שלא בגדר; "חֶסֶם" הרי הוא; "נְכֹל" חלילה כיון שלולא לימוד התורה שעל ידו האדם מתחכם עלול האדם להדרדר מטה מטה עד שיהיה בגדר; "נְכֹל" חלילה. שלמה המלך ע"ה אמר: "וּמְקוֹם הַצֶּדֶק שְׁמָה הַרְשָׁע" (קהלת' ג טז) פירש הרב יוסף חיים זצ"ל מבגדד; שיש לך אדם חוטא שמוטב לו שלא יפתח פיו להתנצל ולהצטדק כי בכל מילה יעמיק את אשמתו ואת ענשו. "וּמְקוֹם הַצֶּדֶק" ההצטדקות "שְׁמָה הַרְשָׁע" והפשע... והסמך לכך סיפור מעשה מספר 'שעשועים' מעשה בעברין אליהם שבא לפני הרב ואמר: "רבי, תן לי תיקון תשובה על חטא אחד שעשיתי". שאלו הרב: "ומהו חטא זה?" אמר: "שלא נטלתי ידי למים אחרונים לפני ברכת המזון". תמה הרב: "מה מנע ממך ליטול ידיים למים אחרונים?" ענה: "חשבתי לנפשי; הרי אינני מברך ברכת המזון, מים אחרונים למה לי?" נחרד הרב: "חמור חטא זה מן הראשון, בני. מה גרם לך שלא לברך ברכת המזון ולבטל מצות עשה מן התורה?" ענה: "בדין היה שלא אברך אחר האוכל, שהרי לא נטלתי ידי לפני ולא ברכתי לפני האכילה". נרעש הרב: "א"כ חטאתך משלשת; שאכלת בלי נטילת ידיים ואמרתי חז"ל; 'המזלזל בנטילת ידיים נעקר מן העולם' (סוטה' ד:). ואכלת בלא ברכה ואמרתי; 'כל הנהנה מן העוה' ז בלא ברכה כאילו נהנה מקדשי שמים' (ברכות' לה.). והרי אלו חטאים כבדים עשרת מונים מחטא זה שעליו באת לבקש תשובה, שלא נטלת ידיך למים אחרונים". התנצל האיש: "רבי, אל ידונני לכף חובה. הכיצד יכול הייתי ליטול ידיים ולברך ברכה ראשונה אם היה זה כריך של בשר חזיר?"! רעד קולו של הרב בקוראו: "צא מעלי רשע, אל תוסף ראות פני. פיד ענה בכך שאכלת בשר פיגולים". פרש הלה ידיו וחינן קולו: "וכי מה יכול הייתי לעשות? אנוס הייתי באמת, לא רציתי להתגאל בבשר החזיר, אך איזו ברירה היתה לי? הדבר היה

לַעֲשׂוֹת כְּכֹל הַתּוֹרָה" ('יהושע' א ז). הרי לכם סדר העדיפות, במה צריך להתחזק ובמה צריך להתחזק "מֵאֵד"...

"לִי נָקָם וְנָשָׁלַם לַעֲת תְּמוּט כְּגִלָּם" ('דברים' לב לה)

הגמרא ביארה; שמעם ישראל נפרע ה' מעט מעט והוא שורד. אבל לאומות ממתין הוא עד שתתמלא סאתם ואז הוא מאבדם מן העולם. וכתב רבנו הרמב"ן זצ"ל שזהו שנאמר: "לִי נָקָם וְנָשָׁלַם" מצוררי ישראל "לַעֲת תְּמוּט כְּגִלָּם".

"הָאֲזִינוּ הַשְּׁמַיִם וְאֲדַבְרָה" ('דברים' לב א)

'גדולה שירה זו; שיש בה עכשיו. ויש בה לשעבר. ויש בה לעתיד לבוא. ויש בה בעולם הזה. ויש בה לעולם הבא. ולזה רמז הכתוב שאמר; 'וַיִּזְכֹּר מֹשֶׁה בְּאָזְנוֹ פֶלֶא קִוְיָא וְשִׁבְעָא אֶת דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת" ('דברים' לא ל) הזכיר; "כֹּל" להגיד שהיא כוללת כל העתידות למו... (רמב"ן 'האזינו' לב מ)

"הַרְנִינוּ גוֹיִם עִמּוֹ" ('דברים' לב מג)

פירש רבנו בחיי זצ"ל; בבוא הגאולה ישבחו האומות את ישראל ויפצחו עליהם רינה שהחזיקו באמונתם הטובה ולא סרו מן הדרך בזמן הגלות. יראה נא כל אחד שיוכל להכלל בשבח זה.

"הֲלֵהָ תִּגְמְלוּ זֹאת עִם נְכֹל וְלֹא תִּכְסֵם" ('דברים' לב ו)

רואים מכאן; שאין דרך אמצעית

"יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל" ('דברים' לג י)

כותב הרמב"ם; 'ולא שבט לוי בלבד אלא כל איש מבאי העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להיבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעבודו לדעה את ה'. והלך ישר כמו שעשהו האלקים ופרק מעל צוארו עול החשבונות הרבים אשר ביקשו בני האדם, הרי זה נתקדש קודש קדשים...!' ('שמיטה ויובל' יג)

כותב הראי"ה קוק זצ"ל; 'והצלחת המדינה תלויה במלחמתה ע"י מה שנמצאים בה תלמידי חכמים העוסקים בתורה, שבזכותם המלחמה נוצחת והם מועילים למדינה יותר מאנשי חיל הלוחמים... תלמידי החכמים העוסקים בתורה הם מגינים על הארץ ועוזרים להצלחת הגשק הלאומי לא פחות וגם יותר מכל חיל הלוחם...!' ('אגרות הראי"ה' צא-צב)

הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל כיהן כנשיא ועד הישיבות. בתוקף תפקידו השתתף בפגישה עם נציגי משרד הבטחון בענין דחיית שירותם הצבאי של בני הישיבות, השמיע דברים נחרצים בענין חשיבות לימוד התורה והוקרת בני הישיבות שומרי מורשתה. הביע אחד הקצינים תמיהה: "עם כל הכבוד, האין כבוד הרב סבור שהגנה על המולדת חשובה מהגנה מפני שכחת התורה?" ביקש הגאון להבין: "כבודו מודה לעקרונן, לחשיבות שבלימוד התורה ושימור מורשתה, אלא שתוהה הוא לסדר העדיפות"? "אכן כן" אישר הקצין "ותשובה מן התנ"ך תניח את דעתו?" שאל הגאון. "בהחלט" השיב הקצין. "אם כך, זה פסוק מפורש בתחילת ספר 'יהושע' הפטרת 'שמחת תורה'. שני ציוויים נצטוו בטרם נכנסו לארצם. האחד; בענין הנחלת הארץ. והשני; בענין שמירת התורה. בראשון נאמר; "סֹךְ וְנֶאֱמַן כִּי אִפֶּה תִּפְחֹל אֶת הָעָם הַזֶּה אֶת הָאָרֶץ" ('יהושע' א ו). ואילו בשני נאמר; "רַק סֹךְ וְנֶאֱמַן מֵאֵד" והגאון הדגיש את המילה; "מֵאֵד" "לְשֹׁמֵר

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

להיות נבל, מושחת ורע מעללים...
(הרב שלום מאיר וולך שליט"א)

הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל הביא מעשה נורא אשר ממנו יש ללמוד כיצד להתחסס לעולם הבא; מעשה בעגלון יהודי שהיה מביא יום יום פירות וירקות מן הכפר השוכן מעבר ליער. פעם, כשיצא מן העיר החל לרדת שלג כבד. הדרך השתבשה והסוס התקשה ללכת, ציר העגלה נשבר והיא נתקעה באמצע היער. כל מאמציו של העגלון לתקנה עלו בתוהו. בינתיים ירד הלילה והשלג המשיך לרדת לא הפוגה. עזב העגלון את העגלה והסוס והחל לחפש לו מחסה, תעה בסבך היער, נוגף במהמורותיו, נשרט בענפיו ונתקל בשורשיו. כמה שמח כאשר ראה מרחוק אור מאיר, היה זה כפר בפאתי היער והבית, ביתו של הרב שישב והגה בתורה. נקש העגלון על הדלת והרב פתח לו במאור פנים, הושיבו ליד התנור והגיש לפניו מאכל ומשתה. מאורעות היום נתנו את אותותיהם בעגלון המותש, **הוא פנה אל הרב ושאלו במרירות:** "רבי, עמל אני כל היום בזיעת אפי, מתיגע ומתיסר בקור ובחום, בגשם ובשלג ועולם הזה אין לי. אמור נא לי רבי; כלום יהיה לי לכל הפחות עולם הבא?" **ענהו הרב:** "מה שאלה היא זו? ישמעו אוזניך מה שפיך מדבר. והלא דברים קל וחומר; אם 'עולם הזה' אין לך, שאתה כה עמל ויגע להשיגו, איך יהיה לך 'עולם הבא' שלא עמלת ולא יגעת בו? אם תקבע עיתים לתורה, אם תעמול במצוות, ותוכל לצפות לשכר בעלמא דאתי..." ■

על מעקה הסיפון ומתבוננים בחוף יפו הנשקף מנגד. **לפתע שאל רבי זלמן:** "היש לך צאצאים?" "כן, בן ובת" **ענה.** "ומה הם עושים?" "הבן באוניברסיטה והבת עומדת לסיים לימודי התיכון". "כך?" **תמה רבי זלמן:** "למה לך ליגע אותם בלימודים, הלא עשיר מופלג אתה והונך יספיק להם לחיי עושר כל ימי חייהם?" העשיר התיק מבטו מהנוף ונעץ ברבי זלמן עינים תמהות, עד כה חשבו לחכם... "הכסף אינו הכל הרי מוטלת עלי חובת חינוכם, שיהיו מתורבתים ומקובלים בחברה, ההשכלה האקדמאית תפתח לפנייהם דלתות, תרחיב אופקים". "כך" **קרא רבי זלמן:** "ישמעו אוזניך מה שפיך מדבר; חובת האב לבניו אינה מוגבלת בסיפוק צרכיהם הגשמיים, מזון ודיור ואף עושר ורווחה, האב חייב לדאוג גם להשכלתם, להרחבת אופקיהם ללמדם חכמה ודעת תרבות והנהגה ומאחר וכבר הודית שיש בורא לעולם ויש לנו אב בשמים, הרי אין ספק שמילא חובתו בשלמות, לא רק באספקת מזון וציידה אלא גם בהקניית חכמה ודעת תורה מן השמים המדריכה אותנו בכל מעשינו וגורמת שנהיה 'מקובלים בחברה הגבוהה' ונשכון בין מלאכי מרום לאחר אריכות ימינו". נאלם העשיר דום. למזלו הגיעה האניה לרציף, דרכיהם נפרדו... **ורבי זלמן הצביע על הפסוק: 'עם נבל ולא חכם הלא הוא אביך קנף'** ('דברים' לב ו) הואיל והוא אביך, חייב הוא בהשכלתך. **'האב חייב ללמד בנו תורה'** ('קדושין' ל). ואיך מאנת להיות חכם וללכת אחר תורתו ומצוותיו, איך הרשית לעצמך

ביום הכפורים והייתי רעב כי קשתה עלי התענית ובבתי ישראל לא היו נותנים לי מאכל וחנניות ישראל נעולות על מסגר מה יכולתי לעשות? הלכתי לחנותו של נכרי וקניתי כריך של בשר חזיר". **גער בו הרב:** "צא, צא מביתי. בחטאה קלה פתחת ובכל התנצלות שהתנצלת הרבית עליך אשמה והסתבכת יותר ויותר ברשעה". **והרי זה כעין שאמרו בגמרא; 'אומרים לו: 'מפני מה לא עסקת בתורה? ועונה: 'נאה הייתי וטרוד ביצרי' ('יומא' לה):** הן טובה שתיקתו מדיבורו, מה ידבר ומה יצטדק? ובכל הצטדקות מעמיק לעצמו שוחה, חופר לעצמו בור שחת. ('אבותנו ספרו לנו')

כשהפליג הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל לארץ ישראל, חלק את תאו עם יהודי עשיר שלא שמר תורה ומצוות כשראה הלה מי שכנו לתא, הצטדק ואמר: "שחילוני הוא מתוך הכרה, אינו מאמין במציאות בורא לעולם". הואיל ועמד לרשותם זמן פנוי בשפע הוכיח לו רבי זלמן בעליל שיש בורא לעולם ויש מנהיג לבירה ולקראת סוף הנסיעה הודה העשיר בפה מלא ששוכנע לחלוטין בלא צל של ספק. ובכן, מעתה ישמור מצוות? לא. שערי תירוצים לא ננעלו... יש לו עוד כמה שאלות ולכן הוא נשאר בשלו... אמר לו רבי זלמן: "אילו היו לי עוד כמה ימים הייתי משכנע אותך גם בזאת, אבל ההפלגה הגיעה לקיצה ועלינו להיפרד". עמדו כך, נשענים

כל ההתחלות קשות

אמר להם בנועם: "לשוחח באמצע הלימוד, אין זה רק עון ביטול תורה ואי החשבת הלימוד הלא תבינו; התורה מתוקה כ"כ, נפלאה כ"כ, אך זאת חשים רק לאחר שנכנסים לעומקה, צוללים למעמקה אבל מי שלומד ומשוחח, לומד ומפסיק, דומה הוא למניח קדרה לבישול ומורידה מן האש, שב ומניחה ושוב מורידה, הרי לא תתבשל... נמצא שכל תחילת לימוד היא בגדר; **'כל ההתחלות קשות'** אבל המשבר את המניעות וצולח את הקושי יגע לנועם צוף מתיקות התורה". ■ **(מעשה איש' ד טט)**

צעירים 'נשברים' בתחילת לימודם בישיבה, **חווים הם את ההתחלה הקשה ועיניהם חשכות;** מכפילים הם תקופה זו באינסוף החדשים הצפויים להם ונתקפים יאוש. זו הסיבה שרבים נסוגים ופוסקים לבוא לשיעורי תורה; באו פעם ופעמים וחשו 'שלא התחברו' ואינם מבינים שכך זה בהתחלה עד שמגיעים לטעם... **פעם עלה מרן ה'חזון איש' זצ"ל לגג ביתו להעמיק בסוגיא שלמד היה זה בימי 'בין הזמנים' בתקופת החופש ומצא שם שני בני ישיבה שנועדו ללמוד, ישבו ליד הגמרות ושוחחו...**

"יערף פמטר לקחי תזל פטל אמרתי" ('דברים' לב ב)
בתחילת הלימוד דברי התורה נקנים בקושי, חייב האדם להכריח עצמו ללומדם והתינוק מבקש לברוח מבית הספר, גם התינוק שבאדם המבוגר. אבל אח"כ הרי הם כטל של תחיה, מאירים ומזהירים. **והדברים מבוארים ברש"י; 'נעפה אם שמוע תשמעו בקלי' אם עתה תקבלו עליכם, יערב לכם מכאן ואילך, שכל ההתחלות קשות'** ('שמות' יט ה). זו אחת הסיבות העיקריות לכך שנערים

מרבינו מרן בעל 'אילת השחר' שליט"א

בעקבות המסע לצרפת – ב'

שאל רבינו: "על מש"כ ב'חובת הלבבות' דחסיד אחד היה ישן במדבר ושאלוהו: "אם אינו מתפחד מהחיות הרעות?" **ואמר:** "מתבייש אני להיות ירא מדבר זולת מהקב"ה". והרי יעקב אבינו עשה מרזב סביב לראשו מפני חיות הרעות כמבואר בפר' 'ויצא' וכי יעקב אבינו היה פחות מן החסיד שב'חובת הלבבות'?"

ונזכיר כמה מהנהגות שהיו במסע:

~ הורה רבינו לכל המתלווים ליקח עמם טלית ותפילין, על אף שהיה מדובר רק על מסע של יום אחד ולחזור בלילה הביתה. אמנם השאיר הטלית ותפילין באוירון, כאשר היה בדעה חזרו לאחר כמה שעות.

~ תפילת הדרך אמר בתחילת הנסיעה שהתחיל המטוס ליסוע על הקרקע.

~ בתפילת המנחה בחדר צדדי שלא היה בו ספר תורה, הורה לומר 'תחנון' בלי 'נפילת אפים' ונשאר לעמוד.

~ כאשר היציאה מצרפת היתה בעוד יום לא היה שייך להתפלל מעריב והנחיתה היתה בארץ ישראל לאחר חצות הלילה, בכל זאת העדיף להתפלל על הקרקע אחר חצות ולא תוך כדי טיסה.

~ בבוקר כשחזר בירך 'הגומל' בשם ומלכות.

[והנה אדם שבא מחו"ל לכמה ימים וחוזר לביתו, סובר רבינו שלא יברך 'הגומל' בזמן שהוא בארץ כיון שזה נחשב באמצע הדרך. וכן נהג רבינו בנסיעותיו למסעי החיזוק לשבוע ושבעים שלא

בירך 'הגומל' רק כשחזר הביתה. ונשאל רבינו: "על אלו שהצטרפו עכשיו במסע לצרפת וחזרו לארץ ובאותו יום בדעתם ליסע לחו"ל אם יברכו 'הגומל'?" **ואמר:** "שצריכין לברך כיון שזה נסיעה חדשה. ורק אם לא יכולים ליסע לחו"ל בלי זה, י"ל דהוי המשך אחד".]

המסע לווילנא וראדין

רבינו מעודד מאד להצטרף לנסיעה של גדולי תלמידי חכמים וצדיקים לקברי הגאון מווילנא וצוק"ל וה'חפץ חיים' וצוק"ל על אף הטירחא והביטול זמן, בנימוקו שהתפילות שם עם קהל גדול וקדוש היא תפילה רצינית מאד והרבה סיכויים שמתקבלות התפילות שם.

ועד כדי כך שכששאל הגאון הצדיק רבי דב יפה שליט"א את רבינו: "אם להצטרף למסע?" שאל אותו רבינו: "אם הנסיעה אצלו זה 'פיקוח נפש'?" **ואמר: "שאם אי"ז פיקוח נפש כדאי שיסע".**

והביא לו רבינו מש"כ ב'חובת הלבבות'; 'שהמדרגה העליונה ממדרגת החסידים והמעלה הרמה ממעלות הצדיקים הוא; שיראה מבלי עין וישמע מבלי אוזן' ('חובת הלבבות' ח' 'חשבון הנפש' ג). ודבר זה ראו בחוש אצל ה'חפץ חיים'. כידוע המעשה עם הרב אברמסקי וצ"ל שכשנשתחרר מגלות סיביר, היה ה'חפץ חיים' באמצע לימודו עם רבי אלחנן וצ"ל **ואמר לפתע ה'חפץ חיים': "עכשיו שחררו את הסלוצקער רב". ולאחר שנים פגש רבי אלחנן את הרב אברמסקי בלונדון וכיוונו את השעה שהיה ממש באותו זמן.**

וכן המעשה שסיפר ראש ישיבת סלבודקא הגאון ר' מרדכי שולמן וצ"ל: "שבזמן המלחמה היה בסמוך ל'חפץ חיים' באכסניא והיה שומע את ה'חפץ חיים' **אומר כל בקר:** "היום ניצחו הרוסים..." ולמחרת נתפרסם בעתון שכיוון את הדברים בדיוק. והביא שמצא אח"כ בסידור 'אשי ישראל' בברכת 'יוצר אור' על התיבות; **ומשמיעים בקול דברי אלקים חיים'** שהמלאכים משמיעים זה לזה מה שקורה בעולם. והבין שהקדוש ה'ח"ח' זכה לשמוע מה שהמלאכים מספרים. **אמר רבינו לרבי דב:** "וכי אין כדאי לילך להתפלל על קבר של קדוש כזה".

וכאשר שאלו: "הרי יש גם בארץ קברי האבות הקדושים?" **השיב רבינו:** "כי אם נאמר שיש שייכות גם לנפטר הקבור שם, הרי בודאי שמה שרחוקים יותר יש פחות שייכות. והדורות הרחוקים מאתנו מאד מסתכלים עלינו אחרת לגמרי מגדולי הדורות האחרונים יותר". **ואמר רבינו:** "שיש להתפלל בעיקר על ענין בני הישיבות בארץ ישראל שיתנו להם ללמוד בלי הפרעות. וכן; שאומות העולם לא יעשו רע ח"ו לכלל ישראל".

בהזדמנות שאל רבינו: "מה יש בקבר של הצדיק האם הנשמה נמצאת בקבר, הרי היא בגן עדן?" **ואמר:** "ווייסט אויס - כנראה שבזמן שבאים להתפלל שם שולחים את הנשמה מגן עדן למקום הקבר. וכן בל"ג בעומר; שבאים למירון כחצי מליון יהודים להתפלל, שולחים לשם את הנשמה של רבי שמעון בר יוחאי". ■

נא להתפלל

על אבי מורי יחיא זכריא בן עוואד

ששוכב באיכילוב שבועיים ימים עם דלקת ריאות חריפה ולא מצליח להתאושש.

ואמי הורתי רומיה בת רומיה

שהחוס לא יורד חודש וחצי.

תבורכו על ההשתדלות, אמנון יצחק

מעלת הבעלי תשובה

נרחק מה' ונבדל ונכרת מהי החיים וכל השבילין וארחות ה' נשתכחו ממנו ונתגשם מאד בחומרות התאוות ועתה איך יבוא לפני ה' והדר גאונו במעשים המלוכלכים אזי במסותרים תבכה נפשו ובמר יצעק ולפני ה' ישפוך שיחו מעומקא דלבא כמו שכתוב; "ממעמקים קראתיך" (תהלים קל א) במסירת נפש ובביטול במציאות ולכן יוכל לעלות ולהגיע למדרגה גדולה יותר מצדיקים גמורים אשר עובדים את ה' בתורה ומצוות... כי הצדיקים בעבודתם הם עולים במעלות המדרגת בדרגה ובשיעור כל אחד ואחד לפי עבודתו אבל הבעל תשובה עולה למעלה מעלה מהם, היינו; לפני עצמות הבורא ברוך הוא אחרי אשר השליך את נפשו מנגדו וצועק לה' מעומק הלב במסירת נפש ובביטול במציאות. לכן באתערותא דלתתא אתערותא דלעילא בבחינת להמשיך עליו אור וחיות מעצמות הבורא ברוך הוא שלמעלה מעלה מסדר השתלשלות אשר צדיקים גמורים אינם יכולים לעלות ולבוא למדרגה זו כי המשכתם אינה רק לפי ערך עבודתם. וזהו; "שוקה ישקאל עד ה' אלקינו" (הושע יד ב) פירוש; שבבחינת תשובה עולים לפני עצמות ה' וזהו גם כן; "אם תשוב ישקאל נאם ה' אלי תשוב" (ירמיה ד א). "אלי" דייקא, לפני עצמות הבורא ברוך הוא. (קדושת לוי' אבות) ■

אל היכל המלך ולחדריו, הנה כבר נשתכח ממני הדרכים והשבילין וכל עבדיו ושומרי ביתו יעבדוני ולא ינחוני לבוא לפניו, כי אין לבוא בשער המלך בלבוש שק ולא יכירני אחרי שנשתנה פני וצורתו שנתגשמת מאד והלבושים היקרים אבדו ממני ומלבוש אנכי בלבושים קרועים ומלוכלכים. הנה אין עצה נגדי ואין תקומה לנפשי, כי אם לבוא לפני חצר המלך ולצועק בצעקה וזעקה רבה מעומק הלב בקול מר לאמר: "אדוני אבי המלך רחום וחנון סלח לי את עוני ופשעי בטובך הגדול ובחסדך המרובים ישוב חרון אפך מעלי להעביר את חטאתי ואשמתני רחם נא עלי שאוכל לבוא לפניך". ויעש העבד כן. וישמע המלך אל תפלת עבדו ויכמרו רחמיו עליו ויאר פניו אליו ויסלח לכל עונו ופשעו וימצא חן וחסד לפניו וינשאהו למעלה מעלה להיות רואה פניו תמיד מחמת שהכיר בו המלך גדול אהבתו ותשוקת העבד הנפלאה מאד אשר פנה לבו מכל התאוות ותענוגים גשמיים אשר היה משוקע בהם והשליך את נפשו מנגדו לבוא לפניו במסירת נפש ובביטול במציאות והכל מגודל אהבת המלך אשר כאש תוקד בלבו. והנה ככל המשל הנ"ל הענין מובן; בבעל תשובה אשר סר מאחרי ה' במעשים הרעים והמתועבים וכאשר ניחם על הרעה אשר עשה ויתמרמר בנפשו על אשר

צריך להבין כונת חכמינו ז"ל שכיוונו על בעל תשובה גמור שעבר כמה עבירות וחטא לה' ואשם לו ולכאורה יש להפליא; איך יוכל האיש הזה אשר עבר כמה עבירות ונרחק ונשתכח ממנו דרכי ה' ושבילין עילאין וארחות המדרגות אשר על ידם עולין לפני ה' ולבו נתגשם ונתטמם בתכלית הגשמה כמאמר חכמינו ז"ל; "ונטמתם גם" (ויקרא יא מג) עבירה מטממת לבו של אדם' (יומא' לט). ואיך יוכל האיש ההוא המלוכלך והמתועב לשוב לה' ועוד גם זאת; לעלות במעלות המדרגות יותר מצדיקים גמורים העובדים את ה' תמיד? הנה הענין מובן על דרך משל; עבד המלך אשר היה תמיד בחצר המלך והיה יודע ובקי היטב בארמון המלך והיכלו וכל חדריו החמודים ואוצרותיו הגנוזות והיה יוצא ונכנס תמיד לפני המלך וכל עבדי המלך ושומרי ביתו הכבידו תמיד את השר הזה. ולימים חטא העבד ההוא נגד המלך ויברח למקום רחוק ועשה כל התועבות וכאשר עמד במרד איזה זמן וינחם העבד על כל אשר עשה ויתעצב אל לבו ויצר לו מאד. ויאמר העבד בלבו; 'הן ידעתי מאז את המלך כי רחום וחנון הוא ומרבה לסלוח וכאשר אתנפל לפניו לבקש על נפשי להעביר את חטאתי בודאי יסלח לי. אמנם באיזה תחבולה אוכל לבוא לפניו אם אלך ואשוב לחצר המלך לבוא

הנושאים הכי חמים

בהרצאותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

סליחות, תפילות ל'ימים הנוראים'

וכן ניתן להעביר

רצועות MP3 לנגנים

או להשיג בארגון 'שופר'

רחוב מתתיהו 10, ב"ב

בין 10:00-18:00

להזמנות בטלפון

03-6777779

בס"ד ארגון 'שופר' מתכבדים להודיעכם על תוכנית הנופשים החדשה לשנת התשע"ג

בהשתתפות הרב **אמנון יצחק** שליט"א
ורבנים נוספים במלון מדיסון **** דלאקס
רח' העליה 17 נהריה

שבת פרשת	מסלול	תאריך
פרשת ויצא	ששי-מוצ"ש	ט' כסלו 23/11/12
פרשת וישלח	ששי-מוצ"ש	ט"ז כסלו 30/11/12
פרשת וישב	ששי-מוצ"ש	כג' כסלו 07/12/12
פרשת מקץ	חמישי-מוצ"ש	א' טבת 14/12/12
פרשת ויגש	ששי-מוצ"ש	ח' טבת 21/12/12
פרשת ויחי	ששי-מוצ"ש	ט"ו טבת 28/12/12
פרשת שמות	ששי-מוצ"ש	כב' טבת 04/01/13
פרשת וארא	חמישי-מוצ"ש	כט' טבת 11/01/13
פרשת בא	ששי-מוצ"ש	ז' שבט 18/01/13
פרשת בשלח	ששי-מוצ"ש	י"ד שבט 25/01/13
פרשת יתרו	ששי-מוצ"ש	כ"א שבט 01/02/13
פרשת משפטים	חמישי-מוצ"ש	כ"ח שבט 08/02/13
פרשת תרומה	ששי-מוצ"ש	ה' אדר 15/02/13
פרשת כי תשא	חמישי-מוצ"ש	י"ט אדר 01/03/13
פרשת ויקהל פקודי	ששי-מוצ"ש	כ"ו אדר 08/03/13
פרשת ויקרא	ששי-מוצ"ש	ד' ניסן 15/03/13
פרשת צו	חמישי-מוצ"ש	יא' ניסן 22/03/13

ההרשמה בשעת התשלום לתשומת ליבך:
כל ביטול שיתבצע לאחר שבוע מן ההרשמה כרוך בעמלת ביטול
הרישום בימים א-ה
בין השעות 09:00 - 15:30
03-6777779
שלוחה 557/516
בברכה,
'שופר- ארגון להפצת יהדות'

'שופר מולטימדיה' מציגים - הסרט 'המנצחים'
מוכיח את עליונותם של העוסקים בתורה
על הלוחמים בקרב

סוגיית גיוס בחורי הישיבות
מתיתרת לאחר הצפיה בסרט
אלא אם המלחמה של הממשלה
היא נגד התורה ועקירתה כמובא בסרט.
ארגון 'שופר' עומד להפיץ בתרומותיכם
מאות אלפי דיסקים כאלה
בצירוף הסרט 'הספירה לאחור' לקראת המלחמה הקרובה שבפתח.
לתרומות פנו ל'שופר' 03-6777779 ו/או לאתרנו WWW.SHOFAR.TV

